

скокна и се обърна със свиреп поглед към своята доброжелателна съседка.

— Вие, госпожо, не сте дошли тук от доброжелание, вие сте дошли да ми тровите душата и да ми черните момичето. Как смеете да говорите вие такива безобразия по адрес на нашето Миче? Мичето е свободен човек, всестранно развита и може да прави, каквото си иска! А това, което говорите, е клевета. Моето Миче не е кукувица, а човек. И тя има нужда от общество, от хора и, слава Богу, обществото, в което тя се движи, ѝ прави чест не само на нея, ами и на нас. Видяла си я, защото не прави нищо скришно. Животът ѝ е на лице. Гледай и критикувай. Не се крие по кюшетата, защото не върши нищо срамно.

Набелена, начервосана! Че кой не е набелен и начервен в днешния век. На, и вие самата, не си виждате възрастта и набръчкания сурат, ами сте се напудрила като котка в пелище.

Ходила по Царя! Че моето Миче от дете е тръгнала по Царя. Всеки ден с количка съм я разхождала, да привикне на хора. По Царя ще ходи, няма да ходи по Кюлюците и по Булина ливада, да се люби с комунисти като твоя непрокопан син. Да ме извините, госпожа, знам где ви боли, но няма да ви го кажа. Завист ви яде, черна завист... И аз ви моля да на-